

El perfil

Montse Oliva / moliva@elpuntavui.cat

El ministre més llibertari

“
Sovint treu a passejar el seu “alter ego”, un personatge impulsiu que no té res a veure amb la subtilesa i la prudència de la diplomàcia

El ministre José Manuel García-Margallo durant un acte de presentació de la ‘marca Espanya’ fet a París. EFE

El seu nomenament com a ministre d’Afers Estrangers va sorprendre entre els ambients polítics perquè totes les travesses el situaven al capdavant d’Economia, si bé el seu entorn assegura que –sent fill d’una nissaga militar– el que realment li hauria fet més il·lusió és ostentar el càrrec de ministre de Defensa. Però com que és un home de partit, aquest camp és un dels pocs en què s’ha mostrat disciplinat i no s’ha queixat que en el sorteig de carteres li toqués dirigir la política exterior. Tot el contrari, el dia d’avui està encantat de conèixer-se i sovint treu a passejar el seu alter ego, un personatge impulsiu i bocamoll que no té res a veure amb la subtilesa i la prudència que caracteritza el paper de cap de la diplomàcia. Al cap i a la fi, enfilava un nou canvi de dècada (ara té 69 anys) amb l’única ambició que el seu amic Mariano Rajoy el rescatés del Parlament Europeu recompensant-lo per la seva dilatada carrera al servei del PP.

“És un polític dialogant i conciliador”, exclamaven en aquell moment els que ara ocupen els bancs de l’oposició veient passat el corró popular, que inclou una restrictiva llei per controlar l’agenda exterior de la Generalitat, dissenyada pel destinatari dels afalacs, Josep Manuel García-Margallo. Concretament, alguns dirigents de CiU estaven convençuts que en el nou ministre hi trobarien l’aliat perfecte per al

José Manuel García-Margallo

Llicenciat en dret i en economia, García-Margallo (Madrid, 1944) ha estat vinculat a l’administració espanyola des de força jove, després d’establir vincles amb Manuel Fraga, si bé també va formar part de la UCD. Durant anys va ser diputat al Congrés, però des del 1994 ha desenvolupat la seva tasca política a Brussel·les.

que havia estat un dels eixos de campanya de la federació durant les generals: exigir un pacte fiscal al nou govern espanyol. La seva doble faceta d’expert en economia i finances –s’assegura que estant a Brussel·les s’havia interessat pel contingut de la proposta catalana– i la seva proximitat a Rajoy el feien el candidat idoni per intercedir per una fita que el 2011 es considerava irrenunciable. En lloc d’ajudarlos a forçar complicitats, els polítics catalans han descobert un furibund detractor dels *enemics* de la *marca Espanya*, i una màquina de forçar rectificacions als

que gosen simpatitzar amb la causa catalana. I això que amb els seus mals gestos per Amèrica Llatina i amb el seu setge als gibraltarenys, fora de les fronteres hispanes cada dia hi té menys amics. Però ell és així, arrauxat i vehement, i Rajoy el deixa fer. I això que quan el líder del PP ha venut indiferència o bonhomia, Margallo ha ofert el rostre més amenaçador del govern espanyol. I quan la Moncloa ha endurit el discurs, el ministre ha desempolsat el vestit dialogant i ha suggerir la viabilitat del pacte fiscal o ha encoratjat els seus a reflexionar sobre “l’èxit” de la Via Catalana.

Un nom, un món

Xevi Planas / xplanas@presencia.cat

Joaquim Horta

Joaquim Horta (Barcelona, 1930-Barcelona, 2013) escrivia poemes com qui tira dards: “Per trobar el veritable lloc, cal saber ajupir el cap a poc a poc i deixar passar el vent, perquè és molt fort. Més tard, quan tot serà el que és i el silenci es tornarà silenci, alçaré el cap a poc a poc i triomfant, humil, responsable, cantaré fort, sense basarda.” L’important per a Horta era intentar fer diana expressant d’una manera molt entenedora el que concloïa el seu pensament lúcida. “Allò que la gent d’ordre escriu amb mot complex, fosc i rar jo ho explico en to planer i clar”, apuntava en una divisa. Els poetes demanen a la vida més del que la vida ofereix, segons José

“
Horta era un poeta que demanava a la vida més del que la vida ofereix

Agustín Goytisolo. Home que se sentia sol i que no volia estar-hi, ciutadà que clamava per canviar el món i que lluitava perquè el món no el canviés, Horta era un poeta que demanava a la vida més del que la vida ofereix, un comunista que creia en la funció social transformadora de l’art.

No hem sabut agrair prou a Horta ni el seu compromís generós amb una poesia humaníssima, ni la seva sensible labor d’editor, ni la seva militant dedicació a la traducció de l’obra de Vladímir Maiakovski, ni la seva apassionant divulgació del jazz i del blues, ni la seva vigilant sembra d’esperit crític per construir una societat més justa.

Ara que escriurem, amb nous mots, noves lleis, història i vida, ens faran més companyia que mai les paraules d’esperança d’Horta i, com ho va fer Xavier Ribalta en posar-hi música, les direm en veu ben alta perquè ens donin coratge en la incertesa de la nostra travessa col·lectiva: “També vindrà un vaixell de vela àgil, esquivant tempestes i roques altives, i s’endurà tot l’or de la terra, mites i falsos déus, i ens deixarà quieta la mar i una barca petita. Amb ella anirem a saludar els pobles, a l’espatlla un sarró amb eines i amb llibres, als ulls un esclat d’alegria, i l’esperança en els homes i en els dies.”